

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 15. oktober 2017

Kirkedag: 18.s.e.Trin/A

Tekst: Es 40,18-25; 1 Kor 1,4-8; Matt 22,34-46

Salmer:

SK: 16 * 54 * 277 (Velkomst for ny kirkesanger)

LL: 16 * 7 * 303 * 54 * 277

”Hvad er det største bud i loven?” Sådan spørger en lovkyndig Jesus i dagens evangelium. Og det nævnes, at hans spørgsmål er for at sætte Jesus på prøve. Hvad nu, hvis Jesus havde sagt: ’Det er det tredje bud.’ Så havde denne lovkyndige garanteret sagt enten ’Hvorfor?’ eller ’Er det vigtigere end f.eks. de femte bud?’ Og nu kan det være svært, i hvert tilfælde for mig, at forestille sig, hvordan samtalen så videre kunne have forløbet, for det er lidt svært at forestille sig, at Jesus kunne blive bragt på glat is. Men situationen lukker faktisk op for, at det kunne blive en fuldstændig absurd snak frem og tilbage om buddene og deres vigtighed.

Når jeg brugte det tredje bud som eksempel på et svar fra Jesus, skyldes det, at vi for ikke så lang tid siden i konfirmandtimerne talte om de 10 bud, og jeg spurgte konfirmanderne, hvad der var det vigtigste bud. Blandt alle konfirmanderne blev faktisk alle bud nævnt. Dog var der kun en, der nævnte det tredje bud. Det forbavsede mig lidt, og jeg spurgte, hvorfor dét var det vigtigste. Og svaret kom prompte: ”Fordi jeg er doven!”

Jeg kan godt lide det svar. Jeg kan godt lide ærligheden i det, som det også var tilfældet i alle de andre konfirmanders svar. Og jeg personligt ville nok have valgt et andet bud, som det vigtigste. Men jeg ville så også komme i den førømtalte absurde situation, at jeg nemt ville kunne stilles i forskellige

situationer, hvor det pludselig er et andet bud, der er vigtigst, og hvad så?

Jeg møder fra tid til anden også den slags prøvespørgsmål, som Jesus bliver stillet, og jeg er ved at være godt træt af dem: Der var fire mennesker på jorden, Adam, Eva, Kain og Abel. Kain slår Abel ihjel, så er de kun tre, så hvordan kan Kain finde sig en kone? Og de sådan lidt mere teologiske: Hvordan kan der være så meget ondt, når Gud er så god? Eller spørgsmål til jomfrufødslen, opstandelsen, Jesu vandring på vandet eller andre lignende prøvespørgsmål, indledt med hvorfor eller hvordan, eller ”Kan du virkelig tro alvorligt, når...” Nu har jeg besluttet, at den næste spørger, som jeg har mistænkt for at stille et prøvespørgsmål, vil blive mødt med et modspørgsmål: Spørger du, for at udstille min manglende evne til at vide, hvad Gud tænker og få mig på glat is, og derved selv fremstå som et filosofisk unikum, der har tænkt store tanker og fundet den manglende sammenhæng, men egentlig blot er et ekko af alle tiders filosofiske og teologiske drøftelser, overvejelser og anstødsstene, eller spørger du fordi du oprigtigt vil have et svar, fordi det har betydning for din tro på Gud? Det sidste vil jeg tage dybt alvorligt og forsøge at svare eller være uvidende med dig i dagevis, hvis det er nødvendigt, for at du kan få ro i din sjæl; men hvis din anledning til spørgsmålet er en prøve, så glem det. Du vinder! Vil du have svar, så læs Bibelen. Og så vil jeg tage en kop kaffe. Jeg synes ærlig talt, at det er beundringsværdigt, at Jesus bevarer besindelsen.

Jesus svarer ved at formulere det, vi har lært at kalde *Det dobbelte kærlighedsbud*. Det bliver i Luthers lære til, at jeg skal elske Gud på en sådan måde, at jeg ikke sætter noget som helst ind over Gud i mit liv. Og jeg skal elske Gud så meget, at jeg ikke volder min næste noget ondt på nogen måde – i lyset af blandt andet de ti bud, lige så lidt, som jeg kunne finde på at

volde mig selv noget ondt, og lige så meget, som jeg elsker mig selv.

I denne sammenhæng betyder 'elske', at jeg lever således at det højeste og vigtigste i mit liv og min tro og forståelse af livet er Gud, og jeg skal leve på en sådan måde i forhold til min næste, at lige så meget jeg vil leve for mig selv, skal jeg leve for næsten. Lige så værdifuld, jeg regner mig selv for at være, lige så værdifuld skal jeg tilregne min næste. Min næste er ikke et offer, et mål eller et middel, men et mig lige-værdigt menneske, og det i alt, og i alt skal jeg være med til at fremme dette menneskes glæde og livsværdi.

Sådan hænger det sammen, siger Jesus, for sagt med lidt andre ord, kærligheden til næsten begrundes i kærligheden til Gud, og kærligheden til Gud viser sig i kærligheden til næsten. Det er der masser af andre steder i Bibelen, der også udfolder for os.

Så spørger Jesus farisæerne: Hvad mener i om Kristus? Umiddelbart har disse to spørgsmål, spørgsmålet om det største bud i loven og deres mening om Kristus ikke noget med hinanden at gøre. Vi skifter så at sige emne midt i det hele. Og så gør vi måske ikke det alligevel, når vi ser det i sin sammenhæng.

En af intentionerne for den lovkyndiges spørgsmål om lovens største bud, kunne også være, at der efter hans opfattelse faktisk er forskel på budenes vigtighed. Det vil efter menneskelig opfattelse faktisk ikke være så mærkeligt. Det vil ikke være mærkeligt, hvis vi synes, at det 7. bud om ikke at stjæle er vigtigere end det 9. og 10. bud om ikke at begære. Og vi mennesker kan godt lide, hvis vi kan vide, hvor langt vi kan gå i forhold til dit og dat. Det gør det også nemmere at overholde og holde sig på den rigtige side. Og da vi jo godt

ved, at det er ikke alt, vi kan overholde, så vil det være nemmere, hvis vi kan prioritere lidt, og sætte ekstra energi ind på de vigtige områder og slække lidt på bagatellerne.

Men Jesus spørger så dem: ”Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?” Jeg vil ikke i dag komme ind på det videre forløb i Jesu spørgsmål, men blive ved dette første led i spørgsmålet. ”Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?”

Når man spørger ind til loven, som den lovkyndige, så spørger man faktisk ind til Gud selv. Hvad har Gud tænkt, og hvordan har Gud prioriteret? Hvad er det vigtigste i forhold til Gud – er egentlig grundsubstansen i spørgsmålet.

Det er ikke noget dumt spørgsmål. Det er der også mange mennesker, der stiller i dag, det spørgsmål. Hvad er det vigtigste og største i forhold til Gud? spørges der oprigtigt af mennesker.

Jesus giver os svaret med sit spørgsmål: ”Hvad mener I om Kristus?” Dét er det vigtigste og største i forhold til Gud! Jesus er det eneste menneske, i hvem kærligheden til næsten er fuldt og helt begrundet i Gud, og i hvem denne kærlighed fuldstændig uselvsk viser sig i kærligheden til næsten. Derfor er det vigtigste og største i forhold til Gud Jesus, fordi det vigtigste og største i forhold til os, set fra Guds side, er Jesus. I Jesus mødes og samles og derfra udgår kærligheden til Gud og næsten, både set fra vores side af sagen og fra Guds side af sagen. I Jesus ses kærlighedens menneskelige side og guddommelige side i fuld udfoldelse.

Så det store spørgsmål, ikke bare til farisæerne, men også til os er: Hvad mener I om Kristus? Vi kan ikke mene noget om Gud, uden at mene noget om Kristus. Og hvad vi mener om Kristus,

har betydning og konsekvens for, hvad vi mener om Gud. Hvad mener vi om Kristus?

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen